

Simon Liberati

California Girls

Uddrag oversat af Troels Hughes Hansen

Oversat efter: Simon Liberati, California Girls
© Éditions Bernard Grasset, 2016

Bernard Grasset

texte | tekst

Til Lukas

I

Som Sadie fortalte det, mindede Gary Hinmans død om en buddhistisk ceremoni, om noget grinagtigt ... Hun havde talt med Leslie om det på grund af den tandpasta, de havde stjålet hos en købmand, før de var taget hen for at rode i skraldespandene.

På dagen for mordet havde Sadie forsøgt at bruge den mentolsmagende masse til at ordne Garys kind, som var blevet kløvet af et sabelhug. Et lægemiddel, hun havde lært at kende hos pigespejderne.

— Gary blev ved med at græde, og det fik tandpastaen til at løbe.

De grinte begge to som små piger. Leslie var mindreårig, Sadie var fyldt enogtyve år for tre måneder og en dag siden. For strisserne og de handlende i dalen var de kendt som "Mansons hekse" efter navnet på deres guru. Noget hippiepak, førstegangskriminelle, som skulle have et bad, klippes og sendes på en opdragelsesanstalt. De var stolte af deres dårlige ry som af de perlehvide blomsterkranse, de stjal på kirkegårdene, eller deres patchwork, som var frynset op med menneskehår.

Sadie lå på det brede, ødelagte bagsæde i den gamle Ford med hovedet hvilende på Leslies lange lår, mens denne snoede hendes hår i indianerfletninger, og Sadie selv legede med at hæve og sænke vinduets håndsving med sin bare fod. Når vinduet gled ned, indåndede man den brændende luft, der kom fra supermarkedets skraldespande, og man kunne høre en grynten fra Katie, som fortsatte helt alene med at rode i en sidste container. Hun var komplet skæv.

Solen plumrede den støvede forrude.

— Han begyndte at fremsige buddhistiske bønner, og det irriterede Bobby. Det var derfor, vi stoppede med at torturere ham med skruetrækkeren og slog ham ihjel.

— Var det dig, der gjorde det?

— Jep, det var sjovt! En kæmpe orgasme!

Sadie løj lige så naturligt, som hun trak vejret med små, dyreagtige indåndinger. Når hun løj, følte hun sig bedre tilpas. Hun ville ikke sige sandheden: at hun havde stukket Gary en enkelt gang, og at hun så var blevet så bange, at Bobby havde beordret hende ud i køkkenet, mens han gjorde det af med ham.

Hun var blevet stående med rystende knæ, forstenet, mens hun kiggede på tallerknerne med de fastklistrede gaffer.

— Hvor lang tid tog det?

— To dage ...

Leslie brød ud i latter:

— Dræbte I ham i to dage?

— Nej, vi beholdt ham. Han var såret, han blev ved med at græde, fordi Bobby rystede ham for at få ham til at give ham gysserne. Og så til sidst slog han ham ihjel, og vi skrev et eller andet politisk med hans blod på muren.

— Bobby fortalte mig, at han havde dyppet sin hånd i blodet og sat et aftryk på døren.

— Ja, og så to dage efter kom han tilbage for at hente Garys Fiat, og han forsøgte at tørre det væk. Men det var trængt ind i muren.

— Ind i døren eller ind i muren?

Sadie kiggede på sine tæer uden at svare Leslie.

— Var det derfor, strisserne anholdt ham?

Sadie hørte ikke efter, hun hylede:

— Strisserne er nogle svin. De er så skidebange for niggerne, at de lader os gøre arbejdet for dem ...

Leslie blev paf og fortsatte med at rode i de brune lokker på Sadie, som tænkte på sin mor. Hun havde været død i ti år, og det hændte ofte, at hun savnede hende. Hun begravede næsen i Leslies jeans og indåndede hendes varme.

Hendes stemme blev dæmpet af stoffet og hvislede mellem Leslies lange ben:

— Jeg har en plan for at få Bobby fri.

— Fortæl!

I dette øjeblik dukkede Katies beskidte og forpjuskede hoved op bag bildørens rude. Hun viftede med et kålhoved, som ikke så særlig friskt ud, men som ikke desto mindre kom ned til Guds andre gode grøntsager i Fordens bagagerum.

Mission Skraldespandsgennemrodning var en succes, familien Manson skulle rigtig smovse den aften.

Rygmærkerne i rødt filt krøllede bag på bikerens jakke. En djævel, der røg en joint, var forvredet af en fold og lignede Skipper Skræk med sin pibe. Klubbens navn var syet i en halvcirkel over emblemet. Et S dannede en slange, et A lignede en af disse forladte, artesiske brønde, der danser i ørkenens varme, et T forestillede en galge, på et andet, sammenkrøllet A pegede spidsen opad som hovedet på raketten Apollo, derefter forestillede et N endnu en slange, der lå fladtrykt, trådt ned under støvletramp ved siden af en tredje slange: S.

— Hey, Danny!

— Mja?

— Kan du huske, dengang du slog slangen ihjel, og Charlie genoplivede den?

— Ja, og hvad så?

— Du har den på ryggen nu.

Sherry lukkede øjnene og åbnede dem igen, aftenhimmels lys opløstes i koncentriske ringe i regnbuens farver.

Solen var gået ned, klippernes lilla skygger blandede sig med det høje ørkenlands mørkegrønne og mørkegrå farver. Los Angeles var ingen steder at se, selvom den strakte sig milevidt i alle retninger og var nærværende overalt rundt om dem. Ranchens træbarakker stod vakkellorne efter sæsonernes hærgen og lignede et sceneri fra

en anden tid – en spøgelsesby som i en westernfilm. Stedet lå et par kilometer nord for Hollywood – i Simi Valley, en afsondret canyon i Chatsworth-kvarteret – tre hundrede meter fra Motorvej 118 og umulig at se bag kratbevoksningen. Ejendommen hed Spahn Ranch og fungerede som samlingssted for en broget gruppe af hippier, bandeløse bikere, bortløbne unge piger, cowboys og professionelle statister. Alle omgikkes de dér, nogle mere skrækindjagende end andre, lukket inde som i et indianerreservat. Det var Charles Mansons kongedømme, alias Charlie for sine disciple ... men det vidste Life Magazine og hele resten af verden endnu ikke noget om. På denne 8. august 1969 lå ranchen stadig beskyttet, skjult, som en infernalsk bjergside i det jordiske paradys. Bortset fra Charlies gæster og en lille gruppe turister, der havde lejet hestene for at ride en tur, havde eftermiddagens eneste indtrængende været fluerne og en brandbil, som på grund af hedeølgen kørte rundt og holdt øje med eventuelt opståede brande.

Man kunne høre en hest vrinske. Danny slap chopperens styr og vendte sig mod Sherry, der sad på jorden med spredte ben og de bare fødder i vifteform. Han lod en rød tunge glide ud under sit overskæg. Bag ham stak en anden bikers hoved op, en af hans venner, hvis navn Sherry ikke kendte. Den ukendtes hoved dansede i solen mellem de to sidespejle, der var forment som malteserkors. Hans brede, gyldne skuldre var bare, hans skaldede isse skinnede af sved, og en krone af

beskidt hår frynsede i lange, stråfarvede trævler. På hans vest, der lå på jorden ved motorcyklen, sås en tydelig indskrift: STRAIGHT SATANS. Endnu en djævel i filt, bror til den første, lå mageligt henslængt i støvet og røg en joint. Sherry vendte sig om på ryggen og bevægede benene i luften. Gylpen på hans jeans var mørkere end resten og ledte tankerne hen på en kløft. Danny vendte sig mod sin ven:

— Sig mig, Bob!

— Mja.

— Har du ikke lyst til at duske hende den lille søde?

— Mjo.

— Så kom da af sted! Det er det eneste, hun venter på.

— Og hvad med dig selv?

— Jeg er nødt til at snakke lidt med Randy.

— Hvem er Randy?

— En cowboy.

Den skaldede biker rejste sig, strakte et par lange ben ud og kiggede efter tur på Sherry og Danny, der stadig sad sammenbøjet ved sin motorcykel. Røret til lyd-potten løb langs oliebundkarret og steg så opad. Bag hjulets eger, som i et sigtekorn, kunne man se træbarakkerne i det gamle westernsceneri, der var nedskaleret til små modeller på grund af synsvinklen og stod på række helt hen til pigen, som lå på jorden. Foran bygningerne, som så mere og mere ormstukne ud, i takt med at den lave sol lyste dem op, stod der biler, gamle bilvrag, en traktor med

sættevogn og et par ribbede motorcykler. Sherry rejste sig for så at sætte sig igen og dækkede for Bobs udsyn til et skilt i malet træ, hvorpå der stod LONGHORN SALOON. Sherry var mørkhåret med kraftige øjenbryn, et støvet ansigt og meget hvide tænder. Bob ville skyde hende til at være seksten eller sytten år. Hun var mørk i blikket, skinnende af feber. Hun brød ud i et enerverende grin. Nu rejste Danny sig, han var knap nok højere oprejst, end når han sad ned. Sherry så op mod ham:

— Jeg kan ikke, Danny ...

— Hvad kan du ikke?

— Jeg kan ikke gå i seng med Bob.

— Hvorfor ikke?

— I er ikke døde nok.

— Stop dit lort.

— Jo ... Charlie sagde, at I, The Satans og alle de andre bikerfætre i dalen, ikke var døde nok.

— Hvornår sagde han det?

— I går, det er på grund af 86 George ... Han vil have sin piratsabel tilbage fra Charlie.

George Knoll, alias ”86 George”, var præsident i motorcykelklubben Straight Satans. Danny vendte sig mod Bob, hvis ansigt var blevet blegt. Bob spyttede på jorden et par centimeter fra Sherrys bare fod, mens hun stadig kiggede smilende på ham.

— Danny, jeg forstår ikke noget af, hvad den lille luder siger.

— Lige meget, det er Charlie, som har forbudt

hende at tage sig af os. Charlie, han er Gud for hende, eller nej ... Jesus.

— Jeg vil skide på Jesus, der er ingen, som skal true mig.

— Nej, altså, du forstår ingenting ... Da tøsen sagde, at du er ”død”, så mener hun sådan noget som ... som ...

— Som hvad?

— Øh, som ”levende” ... Øh, sådan er det, når du er død for dem, øh altså ... så er du sådan mere levende end de andre.

Bob kiggede på Danny.

— Jeg forstår ikke en skid, der er noget muggent ved det.

Pludselig blev han opmærksom og vendte sig mod vejen bag den bulede postkasse, hvorpå nogle halvt udviskede bogstaver stod skrevet med pensel: SP HN R NCH. En gullig prik dansede på bakken – en gammel øse, han kendte så udmærket.

Sherry kradsede sig på huden under sine jeans lige over pubeshårene og sagde henvendt til Bob:

— Ved du hvad, du er nødt til at give slip på dit ego.

— Give slip på hvad?

— Dit ego.

Bob kiggede på Sherry, derefter på Danny. Han skulle til at sige et eller andet forstandigt til Danny, da lyden af en motor endnu en gang fik ham til at dreje hovedet. Den gamle, vanilje-karamelfarvede Ford Fairlane 1959

standsede tæt ved dem og knasede i gruset. Foran sad Leslie, Katie og Sadie lige så beskidte som Sherry med det samme smil i ansigtet. Bagt var bagsædet taget ud og erstattet med nogle store kasser. Pigerne havde fyldt dem op med forsyninger, nogle var stadig i plastic, men så ødelagte ud. Flere visne kålhoveder med hængende blade bevægede sig, måske på grund af en mus. Sadie åbnede sidedøren, og en stank af fordærvede madvarer slap ud. Sherry satte sig ind og klemte sig tæt ind mod hende på de polstrede sæder foran. Bob bemærkede, at karosseriet rustede under malingen og svulmede ud i fugtplettede blærer. Forden kørte af sted igen i en sky af støv og gik så i stå hundrede meter længere nede ud for saloonen.

Det til kontor omdannede mobilehome lå nedsænket i mørke. George Spahn, ejeren, en gammel mand af gigantisk størrelse, rokkede roligt i en gyngestol. Temperaturen nærmede sig 45 grader, der var fluer overalt – store, behårede fluer, der blev tiltrukket af lugten af varm lort, som marihuanarøgen kun formåede at dæmpe en smule. Den gamle havde flaskegrønne solbriller på, han strakte sine lange ben ud på et støvet tæppe, og hans hænder, der var forvredne som kløer, klemte om en sandfarvet chihuahua på hans mave. For hans fødder sad, ved siden af en cremefarvet Stetson-hat, en rødhåret pige klædt i en gammel, rød skjorte, der var trukket ned over hendes bare ben. Squeaky, det hed den rødhårede, sang en tælleremse med lav stemme, mens hun pudsede den

gamles støvler. I de mere end tredive år, George Spahn havde boet fast i sin ranchs kontorer, var Squeaky uden sammenligning den sødeste lille veninde, der nogensinde havde bæret ham med sin tilstedeværelse. Deres tres års aldersforskel generede hende ikke, hun gjorde rent, lavede mad og tog sig godt af ham. Han elskede hendes duft af rødhåret, hendes ungpigekrop og hendes skingrende grin, som havde gjort hende fortjent til øgenavnet ”Squeaky”.

Seks år senere, i 1975, et år efter George Spahns død, har Lynette Fromme alias Squeaky ikke ændret sig – på de billeder, som FBI tog, fordi hun forsøgte at dræbe præsident Gerald Ford, har hun stadig dette udseende af en fugleunge, der er faldet ud af reden, som visse tynde, bleghudede piger er længe om at kaste af sig.

En lyd fik den gamles hoved til at dreje sig mod venstre side af mobilehomet, hen mod entreen. En eller anden var klatret op ad verandaens knirkende trætrin.

— Det er Shorty, jeg kan genkende hans støvlebeslag, hør: klink klink ... sagde George med sin kraftige blindemandsstemme.

Squeaky kiggede op mod ham.

— Shorty er et røvhul, han stjæler dine gysser.

— Hys!

Mindst to mænd og en kvinde havde sat sig på trinene for at snakke sammen, idet de fulgte en gammel skik, som stammede fra tiden før Charlie Manson og hans bande –

en tid, hvor cowboys endnu regerede som herrer. Squeaky genkendte stemmen, der tilhørte George Spahns tidligere kæreste Ruby Pearl – en forhenværende cirkusstjerne, som nu boede med en ny herre i et rent og pænt hus i Van Nuys. Efter at George var blevet blind, var det Ruby, som styrede ranchen, købte hestene, tog imod penge fra turisterne og bildte sig ind, at hun var chefen. Ud over Shortys og Rubys stemmer kunne Squeaky genkende Randy Starrs – en pæn, ældre herre med overskæg, som gik under navnet ”den hængte”, fordi han havde givet et nummer som hængt i The Monty Montana Wild West Show med en dværg på tredive centimeter og en okse med tre øjne. Squeaky spidsede ører, hun ville kunne fortælle det hele til Charlie. At udspionere cowboyerne var en af hendes pligter ud over at gå i seng med George og tage sig af det huslige arbejde hos ham.

Ruby og Shorty talte om Randys ekskone, en indianer ved navn Windy, som red heste til, men også nærrede andre ambitioner. Windy havde købt en gammel lastbil for at stable en transportbiks på benene. Uheldet ville, at lastbilen straks brød sammen. Windy havde sendt Randy hen for at spørge Charlie, om han kunne hjælpe. Til at begynde med havde Charlie faktisk løst problemet, men han havde ikke nøjedes med få en af sine knægte, der kendte noget til mekanik, til at reparere sættevognen. Han havde også brugt en van, som Windy havde været så venlig at låne ham som tak for hjælpen, til en række indbrud. Strisserne havde anholdt Windy en lørdag, mens

hun var ude at købe ind. Så snart hun var blevet løsladt, var Windy stormet hen til ranchen for at gøre vrøvl. Tonen var ophidset, og Manson havde brækket kæben på Windy, som havde ligget to uger på hospitalet. Hun var blevet udskrevet to dage tidligere. Denne hændelse havde sammen med flere andre bidraget til at fordærve forholdet mellem cowboyerne og hippierne.

I lighed med mange andre cowboys havde Shorty en kraftig stemme, så da han skrålede op om, at han havde tænkt sig at smide Charlie Manson og hans bande ud fra ranchen med støvlespark i røven, kunne alle høre det i tredive meters omkreds.

[...]